

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 15477/2018
15.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненад Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби коју је поднела тужила АА из, коју заступа пуномоћник Душан Митић адвокат из Лесковца, Млинска 22А, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, број 431-02-00315/2018-39 од 19.03.2018. године, у предмету аконтационог задужења доприносима за обавезно социјално осигурање, у нејавној седници већа, одржаној 15.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, број 431-02-00315/2018-39 од 19.03.2018. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужено Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, да тужили АА из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 11.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење пресуде до коначне исплате.

Образложење

У тужби, поднетој преко пуномоћника Управном суду 09.05.2018. године, поводом које је формиран предмет Управног суда, У. 8098/2018, тужила је оспорила законитост више коначних појединачних аката туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак,

Одељења за другостепени порески поступак Ниш, односно решење туженог, број 431-02-00314/2018-39 од 29.03.2018. године и решење туженог, број 431-02-00365/2018-39 од 29.03.2018. године.

Како је тужбом оспорено више коначних појединачних аката туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, Управни суд је ради одвојеног поступања раздвојио предмет, У. 8098/2018, у смислу одредбе члана 222. Судског пословника (“Службени гласник РС”, број 110/09,... и 18/22), тако да се по тужби ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, број 431-02-00314/2018-39 од 29.03.2018. године одлучује у предмету Управног суда, У. 8098/2018, док се по тужби ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, број 431-02-00365/2018-39 од 29.03.2018. године одлучује у предмету Управног суда, У. 15477/2018.

Поступајући по налогу из решења Управног суда, П-3 У. 15477/2018 од 11.02.2019. године, Управном суду су уз поднесак тужиле од 26.02.2019. године, достављена копија решења туженог, број 431-02-00315/2018-39 од 19.03.2018. године и копија решења првостепеног органа – Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Филијала Лесковац, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године.

Поступајући по налозима из решења Управног суда, П-3 У. 15477/18 од 18.06.2021. године и П-3 У. 15477/18 од 02.08.2021. године, пуномоћник тужиле је поднсецима од 08.07. и 13.09.2021. године, уредио тужбу и изјаснио се да тужбом оспорава законитост приложеног решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, број 431-02-00315/2018-39, којим је одбијана жалба тужиле против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Лесковац, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године.

Оспореним решењем туженог органа, број 431-02-00315/2018-39 од 19.03.2018. године, одбијана је жалба тужиле изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Лесковац, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године, којим је, између осталог, одлучено да се утврђује аконтационо задужење доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године, обвезнику АА из ..., са седиштем адвокатске канцеларије у ..., ул. ..., делатност: правни послови, према табеларном приказу обрачуна за месец јануар-новембар, основица доприноса за обавезно социјално осигурање у месечном износу од по 33.720,56 динара, допринос за обавезно ПИО (26%) у месечном износу од по 8.767,35 динара, у укупном износу од 96.440,85 динара, допринос за обавезно ЗДР (10,3%) у месечном износу од по 3.473,22 динара, у укупном износу од 38.205,42 динара и допринос за НЕЗ (1,5%) у месечном износу од по 505,81 динара, у укупном износу од 5.563,91 динара. Истим решењем првостепеног органа, између осталог, утврђено је да укупна аконтациона обавеза доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од

01.01.2017. до 30.11.2017. године износи 38.205,42 динара, а месечна аконтациона обавеза доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на основицу од 33.720,56 динара износи 96.440,85 динара, као и да укупна аконтациона обавеза доприноса за здравствено осигурање за период од 01.01.2017. до 30.11.2017. године износи 38.205,42 динара, а месечна аконтациона обавеза доприноса за обавезно здравствено осигурање обрачуната на основицу од 33.720,56 динара износи 3.473,22 динара. Истим решењем првостепеног органа, између осталог, утврђено је да укупна аконтациона обавеза доприноса за осигурање за случај незапослености за период од 01.01.2017. до 30.11.2017. године износи 5.563,91 динара, а месечна аконтациона обавеза доприноса за осигурање за случај незапослености обрачуната на основицу од 33.720,56 динара износи 505,81 динара, с тим да је месечну аконтацију доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за обавезно здравствено осигурање и доприноса за осигурање за случај незапослености, обвезник дужан да плаћа у року од 15 дана по истеку сваког месеца, а доспеле неизмирене обавезе у року од 15 дана од дана достављања решења.

У тужби и поднесцима о уређењу тужбе, тужила оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује на одредбе члана 3. став 2. и члана 9. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и на одредбу члана 5. став 3. Закона о општем управном поступку и истиче да је побијано решење захваћено повредом правила поступка, јер чињенице у току поступка нису утврђене сходно њиховој економској суштини, већ је тужени чињенице утврђивао формално, вршећи парификацију (упоређивање) економске ситуације тужиле са лицима која под истим или сличним условима обављају делатност, уопште не оцењујући економску ситуацију и прилике под којима обвезници обављају делатност. Истиче да је у жалби указивала да је одступљено од раније донетих одлука у истим управним стварима, при чему се тужени орган оглушио о наводе жалбе да је потребно извршити упоређивање пореских решења донетих адвокатима који су у периоду од 2014. године и касније уписани у именик адвоката, односно први пут отпочињу са обављањем делатности на подручју надлежности Адвокатске коморе Ниш. Указује на одредбе члана 11. Закона о општем управном поступку и истиче да тужени орган налази да чињеница да првостепени орган није омогућио странци да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење ожалбеног решења, не представља повреду правила поступка, будући да, према налажењу туженог органа, орган поступка цени да ли је потребно изјашњење странке ради заштите њених интереса. Како је одредбом члана 104. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку, прописано да орган може непосредно одлучити о управној ствари ако чињенично стање може да се утврди на основу података из службених евиденција, то према налажењу туженог органа изјашњење тужиле, као странке у поступку, није било неопходно, иако тужени орган уопште није ценио наводе жалбе да у службеној евиденцији првостепеног органа постоје чињенице које указују на то да је првостепено решење донето на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истиче да тужени и првостепени орган нису навели којим су се разлозима руководили када су одступили од претходних решења у битно истоврсним чињеничним и правним ситуацијама, у смислу одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Додаје да је тужени орган нашао да је

првостепени орган користио метод парификације, упоређујући податке других пореских обвезника који обављају исту делатност на истој локацији под приближно једнаким условима код адвоката који су отпочели обављање делатности 01.09.2014. године, сходно члану бв. став 2. у вези става 1. Уредбе о ближим условима критеријумима и елементима за паушално опорезивање, иако се ради о бившем судији Основног суда у Лесковацу и бившем Градском правобраниоцу Града Лесковца, којима је решењима, број 431-05/70530/21 од 12.11.2014. године и број 431-05/70531/21 од 21.11.2014. године, утврђен паушални приход, односно месечна основица у мањем износу, при чему тужени орган није утврдио да је првостепени орган исте године решењима утврђивао и паушални приход, односно месечну основицу за још два адвоката из Лесковца, који су у тој години отпочињали обављање делатности, а којима је паушални приход утврђен у месечном износу од 28.224,00 динара и задржан на истом нивоу и у 2017. години. Сматра да се адвокатима који постају обвезници пореза у 2017. години, као што је случај са тужиљом, паушални приход као основица за опорезивање утврђује у висини прихода адвоката који под истим или сличним условима обавља делатност, а који приход је утврђен за 2014. годину, у смислу одредбе члана бв. Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности. Предлаже да суд поништи оспорено решење у целости као незаконито, а туженог обавезе да тужиљи надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, као и за судске таксе по Таксеној Тарифи, у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудног извршења, а за случај падања у доцњу на исте ће се зарачунати законска затезна камата од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Тужени орган је доставио Суду одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе. Истиче да је оспореним решењем одбијана жалба тужиле изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Лесковац, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године, којим је тужиљи утврђено аконтационо задужење доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године. Наводи да је увидом у извештај о начину утврђивања паушалног прихода, утврђено да је првостепени орган, по основу временског периода обављања делатности, умањио износ паушалног прихода који је утврђен према висини прихода обвезника адвоката који под истим или сличним условима обављају исту делатност, у свему у складу са одредбама Закона о порезу на доходак грађана и Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности. Предлаже да Суд одбије тужбу и одбије захтев за накнаду трошкова управног спора, посебно из разлога што је тужилца адвокат, због чега трошкови за њено заступање нису били нужни и оправдани.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да је тужба

основана.

Одредбом члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 80/02,... и 108/16), прописано је, између осталог, да ако овим законом није друкчије прописано, порески поступак се спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, односно у складу са одредбама закона којим се уређује инспекцијски надзор.

Одредбом члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), прописано је, између осталог, да диспозитив садржи кратку и јасну одлуку, док је ставом 4. истог члана, између осталог, прописано да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Образложење садржи и разлоге због којих је орган одступио од решења која је раније доносио у истим или сличним управним стварима.

Одредбом члана 168. став 2. истог закона, прописано је, између осталог, да другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења, произлази, између осталог, да је након навођења одлуке из диспозитива ожалбеног решења првостепеног органа, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године и интерпретације жалбених навода против наведеног ожалбеног решења, тужени орган размотрио наводе жалбе, ожалбено решење и остале списе у предмету и одлучио као у диспозитиву. Након навођења образложења ожалбеног решења првостепеног органа, тужени орган налази да се у списима налази решење првостепеног органа, број 058-431-02-30319/2017-01 од 11.12.2017. године, којим је пореском обавезнику АА из ..., са седиштем адвокатске канцеларије у ..., ул. ..., утврђена аконтација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход за период од 01.01. - 31.12.2017. године, у месечном износу од 3.372,06 динара, на месечну основицу – паушално утврђен приход од 33.720,56 динара, као и да је жалба изјављена против тог решења, одбијена решењем овог органа, број 431-02-00314/2018-39 од 13.03.2018. године. Према налажењу туженог органа у првостепеном поступку је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, без повреде правила поступка и да је на тако утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, односно да је правилно поступио првостепени орган када је жалиоцу ожалбеним решењем утврдио коначно задужење за доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за 2017. године на основицу у износу паушално утврђеног прихода, у свему у складу са законским одредбама ближе наведеним у образложењу ожалбеног решења, које у потпуности прихвата и овај орган, сходно члану 170. став 2. Закона о општем управном поступку. У погледу навода жалбе који се односе на утврђену основицу – опорезиви приход на који се плаћа порез на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за 2017. годину, тужени орган наводи да је ове наводе жалбе оценио у решењу, број 431-02-00314/2018-39 од 13.03.2018. године, којим је одбио као неосновану жалбу изјављену

против решења првостепеног органа, број 058-431-02-30319/2017-01 од 11.12.2017. године, којим је утврђена аконтација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход за период од 01.01. - 31.12.2017. године, у месечном износу од 3.372,06 динара, на месечну основицу – паушално утврђен приход од 33.720,56 динара, а из истих разлога ти наводи нису од утиваја ни у овом поступку. Због наведених разлога, тужени орган наводи да је на основу напред изложеног, одлучено као у диспозитиву решења, сходно члану 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Из образложења ожалбеног решења од 11.12.2017. године, произлази да је првостепени орган само констатовао да су обвезници доприноса за обавезно социјално осигурање лица која у складу са законом самостално обављају делатност и осигураници су сходно одредбана члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, број 34/03,... и 142/14), члана 17. став 1. тачка 18. Закона о здравственом осигурању (“Службени гласник РС”, број 107/05,... и 10/16) и члана 7. до 9. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, број 107/05,... и 10/16), као и да су стопе доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, стопе доприноса за обавезно здравствено осигурање и стопе доприноса за осигурање за случај незапослености, прописане чланом 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, након чега је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења навео и одредбе члана 60. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и члана 77. - 113. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, наводећи да је са изложеног решено као у диспозитиву.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, тужени орган оспореним решењем није отклонио повреде правила поступка учињене од стране првостепеног органа приликом доношења ожалбеног решења првостепеног органа, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године, с обзиром да није јасна одлука из диспозитива наведеног ожалбеног решења од 11.12.2017. године, при чему ни образложење оспореног решења туженог органа не садржи разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива, нити садржи разлоге у погледу испитивања постојања разлога за побијање решења који су наведени у жалби тужиље против наведеног ожалбеног решења првостепеног органа од 11.12.2017. године, чиме су на штету тужиље повређене одредбе члана 141. став 3. и 4. и члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово због тога што, према оцени Суда, тужени орган оспореним решењем није отклонио повреде правила поступка учињене од стране првостепеног органа приликом доношења ожалбеног решења од 11.12.2017. године, с обзиром да из диспозитива ожалбеног решења од 11.12.2017. године, произлази да је првостепени орган тужиљи утврдио аконтационо задужење доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године, док насупрот томе, према табеларном приказу из диспозитива наведеног решења произлази да је извршен обрачун основице наведених доприноса само за месеце јануар-новембар 2017. године, без месеца децембра 2017. године, због чега диспозитив ожалбеног решења не садржи јасну одлуку. образложење ожалбеног решења првостепеног органа од 11.12.2017. године, не садржи

, већ насупрот томе, образложење ожалбеног решења садржи само навођење одредби Закона о пензијском и инвалидском

осигурању, Закона о здравственом осигурању и Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, ближе наведене у образложењу ожалбеног решења, без било каквог утврђеног чињеничног стања и

разлоге у погледу испитивања постојања разлога за побијање решења који су наведени у жалби тужиоца против ожалбеног решења првостепеног органа, број 058-431-02-30319/2017-02 од 11.12.2017. године, којима је тужилац указивао да је ожалбеним решењем првостепени орган одступио од раније донетих решења којима је утврђивао основицу за паушално опорезивање у нижем износу, али насупрот томе, образложење оспореног решења не садржи оцену ових навода жалбе, због чега је тужени пропустио да испита постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби, односно образложење оспореног решења не садржи разлоге на који начин је тужени орган ценио ове наводе жалбе и од каквог су они значаја за одлучивање у овој правној ствари. Исто тако, Суд налази да образложење оспореног решења садржи само констатацију туженог органа да је правилно поступио првостепени орган када је жалиоцу ожалбеним решењем утврдио коначно задужење за доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за 2017. године на основицу у износу паушално утврђеног прихода, у свему у складу са законским одредбама ближе наведеним у образложењу ожалбеног решења, које у потпуности прихвата и тужени орган, сходно члану 170. став 2. Закона о општем управном поступку, иако насупрот томе, одредбом члана 170. став 2. Закона о општем управном поступку, није прописано прихватање законских одредаба наведених у образложењу првостепеног решења, већ према наведеној одредби закона, другостепени орган може у образложењу решења којим одбија жалбу да се позове на наводе из образложења првостепеног решења, што у конкретном случају тужени није учинио, јер се тужени орган у образложењу оспореног решења није позвао на наводе из образложења првостепеног решења, већ је погрешно прихватио законске одредбе ближе наведене у образложењу ожалбеног решења, при чему образложење ожалбеног решења првостепеног органа не садржи

. Због наведених разлога, оспореним решењем су повређена правила поступка на штету тужиле, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Због наведених разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновану одлуку, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду трошкова управног спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 155. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни

суд је нашао да је захтев у делу основан. Полазећи од успеха тужиле у овом управном спору, а имајући у виду да је тужила определила врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, као и да је тужили ожалбеним решењем првостепеног органа од 11.12.2017. године утврђено аконтационо задужење доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године у новачним износима означеном у диспозитиву наведеног решења, Суд је одредио трошкове управног спора према процени вредности предмета спора применом Тарифног броја 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12.. и 37/21), за састав тужбе од стране адвоката у износу од 9.000,00 динара, док је у преосталом делу по истом основу до траженог износа од 30.000,00 динара захтев тужиле прекомеран, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94,... и 95/18), Суд је одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 1.900,00 динара, због чега је Суд обавезао туженог да тужили надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 11.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, на који износ је, сагласно одредбама члана 277. став 1. и чл. 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, број 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ”, број 31/93 и „Службени лист СЦГ”, број 1/03 – Уставна повеља), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати („Службени гласник РС”, број 119/12) и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог, па до исплате, одлучујући као у тачки II диспозитива пресуде.

Приликом доношења одлуке о трошковима управног спора, Суд је ценио наводе туженог органа из одговора на тужбу, којима се указује да је тужила адвокат и да трошкови за њено заступање нису били нужни и оправдани и да треба одбити њен захтев за накнаду трошкова управног спора, али је нашао да ови наводи нису од значаја за другачије одлучивање о трошковима управног спора, с обзиром да је тужила у овом управном спору странка, која је, без обзира што је и сама адвокат, ангажовала пуномоћника да је заступа, у смислу одредбе члана 85. став 1. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, због чега тужили припадају трошкови управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 15.09.2022. године, II-3 У. 15477/2018

Записничар,
Снежана Петровић,с.р.

Председник већа-судија,
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ